

Arrest

nr. 220 407 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 7 december 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2019 met refertenummer X

Gezien het schrijven van verzoekende partij van 13 februari 2019 met bewijs van het voordeel van pro deo.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is in het bezit van een verblijfstitel afgeleverd door de Spaanse autoriteiten voor een verblijf op het Spaans grondgebied geldig tot 31 december 2013.

Op 25 april 2013 komt verzoekster België binnen. Zij wordt te Turnhout op 29 april 2013 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 23 juli 2013.

Op 10 december 2013 komt verzoekster België binnen. Zij wordt te Turnhout op 16 december 2013 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 31 december 2013.

Op 17 maart 2014 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 januari 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout de huwelijksakte van verzoekster met A.A. afgesloten te Nador (Marokko) te erkennen.

Op 6 april 2018 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf) voor een verblijf van 90 dagen, dat geldig is van 15 april 2018 tot 13 juli 2018.

Op 7 juni 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een Unieburger.

Op 7 september 2018 beslist de gemachtigde van de burgemeester tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 december 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.06.2018 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: R. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1972

Geboorteplaats: L. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 7.06.2018 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde A. A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Op 23.12.2014 zijn betrokkenen in Marokko in het huwelijk getreden.

Op 16.01.2015 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand in Turnhout het huwelijk over te schrijven in de registers. Het standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand luidt als volgt:

Eind december 2014 legde u ons uw originele en gelegaliseerde huwelijksakte voor. Wij hebben de documenten onderzocht en weigeren dit huwelijk te erkennen als rechtsgeldig in België.

Wij baseren ons op artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht dat zegt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Wij menen ook dat er hier sprake is van wetsontduiking.

Deze vaststellingen zijn gebaseerd op volgende elementen:

U kwam langs voor informatie om te kunnen huwen in Turnhout. Er werd u meegedeeld welke documenten nodig zijn om te kunnen huwen. Eén van deze documenten is een bewijs van ongehuwde staat van u beiden. Voor mevrouw werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk op 19.04.2010 met mijnheer R. M. (...). In deze huwelijksakte stond ook vermeld dat mevrouw eerder was echtgescheiden, zonder verdere informatie over de identiteit van de ex-partner. U legde ook de bewijzen van echtscheiding voor tussen mevrouw R. A. (...) en mijnheer R. M. (...). Deze echtscheiding dateert van 06.06.2011. Als aanvulling op deze informatie vroegen wij ook een bewijs van de gemeente Murcia in Spanje met vermelding van de burgerlijke staat van mevrouw.

Mevrouw had immer een verblijfsvergunning van Spanje voorgelegd en een Marokkaans paspoort. Op basis van deze twee stukken heeft mevrouw ook enkele keren een aankomstverklaring gekregen zodat ze tijdelijk legaal in België kon verblijven. Het recht op verblijf in Spanje voor haar is verkregen door gezinshereniging met mijnheer L. E. H. (...). Deze informatie is ook terug te vinden op de achterkant van haar verblijfskaart. Volgens recente informatie van de Spaanse verbindingsambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken is mijnheer L. E. H. (...) de echtgenoot van mevrouw.

Op basis van deze informatie hebben wij herhaaldelijk blijven navragen naar het bewijs van de gemeente Murcia in Spanje met vermelding van de burgerlijke staat van mevrouw. Dit bewijs werd niet voorgelegd door u.

De correspondentie tussen uzelf en onze dienst verliep sinds enige tijd via meester S. H. (...). Op 3 december stuurden wij meest H. (...) een mail waarin wij duidelijk vermeldde dat er nog bijkomende documenten moeten worden voorgelegd om de huidige ongehuwde staat van mevrouw te bewijzen.

Hierop hebben wij van meester H. (...) geen reactie ontvangen.

Nu legt u een huwelijksakte voor van u en mevrouw A. (...) afgesloten in Nador, Marokko.

Omdat wij tot op heden geen bewijs hebben dat de echtscheiding van mevrouw A. R. (...) en mijnheer E. H. L. (...) in Spanje werd aanvaard komen wij tot de vaststelling dat het bewijs van ongehuwde staat van Murcia in Spanje niet kan worden voorgelegd. Doordat dit bewijs niet is geleverd gaan wij dus niet over tot de erkenning van uw huwelijk in Marokko omdat dit onverenigbaar zou zijn met de openbare orde.

Door te gaan huwen in Marokko is er hier sprake van wetsontduiking.

Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een feitelijk partnerschap dient sprake te zijn van een afdoende bewezen stabiele en duurzame partnerrelatie (zie art. 47/3, §1). Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het huwelijk, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners. De documenten die betrokkene nu voorlegt ter staving van de partnerrelatie, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap.

Betrokkenen proberen de procedure van feitelijk partnerschap te misbruiken louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit". De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke minderjarige kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Wat betreft het gezinsleven van betrokkene dient te worden opgemerkt dat het duurzame karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist, derhalve kan er van een schending van het gezinsleven van betrokkene door het bevel geen sprake zijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 11 februari 2019 per drager in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 19 februari 2019.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

2.2. Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKEL 42 EN 47/2 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, SCHENDING VAN ARTIKEL 52 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 8 OKTOBER 1981 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN ONBEVOEGDHEID EN MACHTSOVERSCHRIJDING

Eerste onderdeel

Het is niet duidelijk door wie de bestreden beslissing genomen werd.

De bestreden beslissing vermeldt weliswaar "voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie", maar er is voor het overige geen enkele aanduiding door wie de bestreden beslissing in concreto genomen werd, en of deze persoon wel over de bevoegdheid hiertoe beschikt.

De bestreden beslissing werd betekend door de gedelegeerd beambte van de burgemeester van Turnhout, mevrouw A. J. (...).

Artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'vreemdelingenbesluit') bepaalt het volgende :

"§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van

Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden "van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In toepassing van artikel 52, §4 in fine van vermeld vreemdelingenbesluit dient de beslissing genomen te worden door de minister of zijn gemachtigde.

In casu ligt er geen beslissing voor van de minister of zijn gemachtigde. De enige overheid die vermeld wordt in de bestreden beslissing is de gemachtigde van de burgemeester van Turnhout, die terzake geen bevoegdheid heeft.

De bestreden beslissing werd aldus genomen door een hiertoe onbevoegde overheid.

Tweede onderdeel

Aangezien er geen tijdige beslissing voorligt, genomen door de minister of zijn gemachtigde, diende de burgemeester of zijn gemachtigde een verblijfskaart af te geven aan verzoekster, dit in toepassing van vermeld artikel 52, §4, lid 2.

De termijn bepaald in artikel 42 van de vreemdelingenwet geldt eveneens in geval de aanvraag van een verblijfskaart gebeurt in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/2 Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Het middel is gegrond."

3.1.2. In een eerste onderdeel van het eerste middel werpt verzoekster op dat het niet duidelijk is door wie de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing weliswaar vermeldt "voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie", maar er voor het overige geen enkele aanduiding is door wie de thans bestreden beslissing *in concreto* werd genomen en of deze persoon daartoe wel over de vereiste bevoegdheid beschikt. Verzoekster wijst op artikel 52, § 4, *in fine*

van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en laat gelden dat de thans bestreden beslissing diende te worden genomen door de minister of zijn gemachtigde.

Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij werd opgesteld door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig is bewezen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen.

De thans bestreden beslissing zoals deze aan verzoekster ter kennis werd gebracht, bevat geen naam, geen graad en geen handtekening van de ambtenaar die de thans beslissing heeft genomen. In het administratief dossier bevindt zich ook een exemplaar van de thans bestreden beslissing. Maar ook hierop wordt geen naam, geen graad en geen handtekening van de ambtenaar die de thans bestreden beslissing heeft genomen, vermeld.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de *in casu* bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont (RvS 8 mei 2009, nr. 193.106) waardoor de Raad niet in de mogelijkheid is wettelijk te controleren wie de werkelijke auteur is van de bestreden beslissing en of deze hiertoe de vereiste bevoegdheid heeft.

In het hedendaags privaats en publiek procesrecht wordt het ontbreken van een handtekening beschouwd als een vormgebrek dat kan worden geregulariseerd (RvS 14 juli 2015, nr. 231.943). De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft neergelegd en geen enkele ondernomen actie blijkt om het aangevoerde vormgebrek te regulariseren of remediëren.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een enig middel gericht tegen de bevelscomponent van de thans bestreden beslissing aan. Het middel luidt als volgt:

“5.2. MET BETREKKING TOT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELIJEN EN SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Onder de bespreking van de eerste bestreden beslissing werd aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot een beslissing tot weigering van verblijf.

Aangezien de eerste bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoekster geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers eerst te worden geoordeeld over de aanvraag tot verblijf alvorens desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen.

Vermits de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, ligt een dergelijke beslissing niet voor.

Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden. Het middel is gegrond.”

3.2.2. Verzoekster werpt op dat werd aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kon besluiten tot een beslissing tot weigering van verblijf. Nu de bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon ook geen bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen. Immers dient eerst te worden geoordeeld over de aanvraag tot verblijf alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden genomen.

Verzoekster wordt bijgetreden. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen.

De verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten opzichte van verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te zijn nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET